

LA MÀGIA DE LLUNA

Era l'any 1948. En un poblet molt xicotet anomenat Camp Baix, ple de fonts i molta màgia, vivia una xiqueta de nom Lluna.

Lluna tenia 4 anys, el cabell de color roig i molt llarg, la pell molt blanca com la neu, els ulls verds com dues maragdes i sempre portava un collar amb un colgant molt especial.

Vivia amb Belinguer, el seu pare. La mare havia mort fent unes pocions màgiques molt estranyes, quan Lluna tenia dos anys.

Belinguer i Lluna vivien en una casa en la muntanya de Camp Baix. Era una casa petita, però molt bonica. Tenia quatre finestres en forma d'estrelles, dues portes redones, tres habitacions, un bany, un menjador i una cuina. Cada habitació era diferent. El bany era verd, la cuina roja, el menjador taronja, l'habitació de Belenguer groga, la de Lluna lila i la del gat rosa. La casa tenia tres xemeneies, una baix del tot, una d'alt del tot i una que li pegava la volta a la casa. La part de fora de la casa era la meitat blanca i la meitat negra.

La xiqueta anava amb una cadira de rodes de color lila. Tenia dos amics que l'ajudaven a fer tot: escalar muntanyes, ballar, anar a classe i pujar les escales de sa casa. Javier i Alfons tenien cinc anys, i eren els seus millor amics. Es coneixien des que tenien un any i no es separaven mai.

Un dia van fer una poció rara, que quan se la van posar a la mà, a Lluna la va fer volar, a Alfons li va donar super força i a Javier levitar coses amb la ment. Junts, els tres, van fer una poció per a reviure a les persones.

Lluna va començar a volar fins al despatx de la directora Ramírez Fil i va expulsar als que se li burlaven. També va passar per la geladeria i va comprar quatre gelats, un per a ella, dos per als seus amics i un per al gat.

El gat era màgic, perquè duia el mateix colgant que Lluna i els dos junts creaven receptes màgiques per a la gent bona. Als que es portaven malament, no els donaven res i no podien tindre poders. Com tota la gent del poble volia tindre poders, van començar a portar-se millor i no burlar-se dels altres.

La poció per reviure persones era molt complicada i sols es podia fer una vegada en la vida. Portava una gota exacta de cada font del poble, un pètal de la rosa immortal de la porta de l'ajuntament sense que ningú els veguera i dos trossets de pedra de la cova més alta del poble.

Com en la plaça de l'ajuntament sempre hi havia gent, Javier va fer levitar el pètal sense que ningú s'adonara. Alfons, amb la seua força, va moure la pedra gegant que tapava l'entrada de la cova més alta del poble. I Lluna volant amb la cadira de rodes, va recollir una gota exacta de cada font.

Ho van posar tot al recipient més gran que van trobar en tot el poble. El van remoure amb molta força, fins que va començar a eixir un fum de color lila, rosa i verd maragda. Aleshores, Lluna va pronunciar el nom de sa mare, que es deia Àgata, tres vegades:

Àgata!

Àgata!

Àgata!

I la mare va aparéixer somrient.

Hui en dia, al poble de Camp Baix, es conta encara la llegenda de la poció de Lluna i els seus amics.